

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 13. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_599-txt-shoot-idm736/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

undlade, da jeg virkelig ikke havde Mod til uden alle Om-
svøb at foredrage de sidste halvtredsindstyve Aars Historie
paa den Maade, der falder mig naturligt, og som jeg der-
for véd, maa blive den muntreste og livligste, der staar i
min Magt. Hvor store nemlig end Omskiftelserne, og hvor
kolossalske end Begivenhederne er i det sidste halve Aar-
hundrede, saa har jeg dog fundet, at al denne Storhed
vilde falde mig besværlig, altsaa kjedsommelig, naar jeg
ikke dermed forbandt to Smaating, som f. Ex. en tysk
Historiker, naar han gjorde sit bedste, slet ikke vilde
ænsé; og medens jeg nu er vis nok paa, De, m. H., vil
være enige med mig om den ene Smaating, jeg nødven-
dig maa tage med, da det naturligvis er Danmark, vort
lille, men, som det plejer at være med de smaa, derfor
ikke mindre, men netop des mere elskede Fæderneland, saa
er dette dog ingenlunde Tilfældet med den anden Smaa-
ting, jeg nødvendig maa tage med, thi det er, hvad De,
m. H., i Sammenligning godt kan forsvare at kalde slet
ingen Ting, kort sagt: mig selv eller dog mit Smule For-
hold saa vel til de store Verdens-Begivenheder som til
vort lille Fæderneland. Om nu det kan gaa an, jeg vil
ikke sige for Gjenstanden i sig selv, for Historien og Ob-
jektiviteten, — thi det tager jeg trøstig paa min Sam-
vittighed, — men gaa an uden Kjedsommelighed for Dem,
m. H., at se de store Verdensbegivenheder hængte ved
min Ubetydelighed, som om de var afhængige af den, det
er vistnok et Spørgsmaal, jeg nødes til at lade ubesvaret,
men nødes ogsaa til at lade komme an paa en Prøve; thi
vel er det ingenlunde sagt, det kan mere Dem, hvad der
kan mere mig, men det er soleklart, at jeg kan ikke
mere Dem med, hvad der kjeder mig; saa den førstes
Morskab, jeg maa sørge for, er efter Skæbnens uforander-
lige Dom min egen, stolende paa, at Lykken bedre end
Forstanden vil gjøre Resten.

Vil De nu tænke, det i Grunden dog kun er min

